

Obsah

Věnování	9
Předmluva	10
Úvod	12
Chyba 1 Nebýt s to rozpoznat vlastní terapeutické meze	16
I Jak selhat dokonce dříve, než s terapií začnete	20
Chyba 2 Ignorovat klientovy silné stránky, schopnosti a zdroje	21
Chyba 3 Nevěnovat se tomu, co klient od terapie očekává	24
Chyba 4 Ignorovat klientovu fázi změny či úroveň závazku	27
Chyba 5 Neprozkoumat klientovu dosavadní zkušenost s psychoterapií	31
Chyba 6 Nevysvětlit terapeutova očekávání, která se týkají terapeutického procesu	33
Chyba 7 Nepřipravit klienta na emoce, které může terapie vyvolat	34
Chyba 8 Nepodpořit klientovo očekávání úspěchu	36
II Jak provést neúplné posouzení	38
Chyba 9 Neposoudit psychickou reaktanci	38
Chyba 10 Málo využívat klinické diagnostické nástroje	40
Chyba 11 Nezpochybnit klientovu „chybnou diagnózu“ sebe samého	42

Chyba 12	Nezjišťovat možnost organické či somatické poruchy	44
Chyba 13	Nechápat, jak naše předpoklady ovlivňují terapeutickou praxi	46
III	Jak zničit vztah mezi terapeutem a klientem	50
Chyba 14	Zdůrazňovat techniky na úkor budování vztahu	51
Chyba 15	Nevyjadřovat v dostatečné míře empatii a další projevy podpory	53
Chyba 16	Věřit, že empatie a bezpodmínečné pozitivní přijetí znamená mít pacienta rád	56
Chyba 17	Nezískávat od klienta zpětnou vazbu o terapeutickém spojení	59
Chyba 18	Ignorovat verbální a neverbální zpětné vazby od klienta	62
Chyba 19	Defenzivně reagovat na klientovu negativní zpětnou vazbu	63
IV	Jak se vyhnout spolupráci s klientem	66
Chyba 20	Stanovit cíle jednostranně	66
Chyba 21	Nestanovit v prvních sezeních kooperativní cíle	69
Chyba 22	Nezapojit klienta do stanovení témat sezení	71
V	Jak ignorovat vědu	72
Chyba 23	Nebrat ohled na data	73
Chyba 24	Věnovat se poslovi, a ne poselství	74
Chyba 25	Dosáhnout teoretické strnulosti	76
VI	Jak chybně nastavit hranice mezi terapeutem a klientem	78
Chyba 26	Nadměrně se identifikovat s pacientem	79
Chyba 27	Umožnit nepřiměřenou míru fyzické intimity	81
Chyba 28	Stanovit příliš rigidní hranice	84

Chyba 29	Nepřiměřeně se otevřít před klientem	85
Chyba 30	Nenastavit hranice pro kontakty klienta a terapeuta mimo sezení	87
VII	Jak zařídit, aby pacienti neplnili zadané úkoly	89
Chyba 31	Vytvořit domácí úkol jednostranně	90
Chyba 32	Dostatečně klienta na „domácí úkol“ nepřipravit	92
Chyba 33	Neposkytnout podporu pro zvládnutí úkolu	94
VIII	Jak špatné postoje ještě zhoršit	96
Chyba 34	Nepřipravit klienta na změnu postoje	98
Chyba 35	Spoléhat se na strategie pasivního učení	99
Chyba 36	Nevěnovat se klientovým jádrovým přesvědčením	101
Chyba 37	Nevysvětlit, že postoje nejsou neměnné vlastnosti	102
IX	Jak nekonfrontovat klienty	105
Chyba 38	Pasivně reagovat na klientovo neproduktivní chování	106
Chyba 39	Reagovat agresivně nebo necitlivě	107
X	Jak zařídit, aby klienti odmítali medikaci	110
Chyba 40	Nepřipravit klienty na možnost medikace předem	111
Chyba 41	Nepřipravit se na klientovy námitky, starosti a odpor ohledně medikace	112
XI	Jak neukončit terapii	115
Chyba 42	Nehovořit o ukončení na počátku terapie	116
Chyba 43	Nedodržovat při ukončování terapie správné postupy	118
Chyba 44	Zaměňovat ukončení a opuštění	120
Chyba 45	Nebýt připraven vypořádat se s mýtem o časově omezené terapii	121

XII Jak dosáhnout vyhoření terapeuta	124
Chyba 46 Nesledovat vlastní pohodu	125
Chyba 47 Nenajít rovnováhu mezi prací a volným časem	127
Chyba 48 Ignorovat „komfortní zónu“ prostředí	128
Chyba 49 Nadměrná specializace	129
XIII Jak selhat při práci s dětmi	131
Chyba 50 Zapomenout na to, že je do dětské terapie třeba zahrnout „celou vesnici“	132
Chyba 51 Věřit, že v procesu plánování terapie by „děti měly být vidět, ale ne slyšet“	136
Chyba 52 Příliš mnoho mluvit v terapii mluvením	138
Chyba 53 Předčasně zkoumat intenzivní emoce	143
Chyba 54 Mluvit s dětmi tak, aby neposlouchaly	146
Chyba 55 Vyslýchat místo vedení rozhovoru	148
Chyba 56 Domnívat se, že psychologické posouzení není pro děti	152
XIV Slovo závěrem: síla lidské nezdolnosti	156
Chyba 57 Podceňovat sílu lidské nezdolnosti	156
Příloha A: Sebeposuzovací dotazník terapeuta (Therapist Self-Assessment Questionnaire)	160
Příloha B: Diagnostické nástroje: účinnost terapie	162
Příloha C: Diagnostické nástroje: klinické otázky	178
Doporučená literatura	180
Literatura	185